

твае вусны — як комін над хатай маёй
бабулі

толькі паліш часцей, чым яна ў печы
твае вусны — як слімак на старой
слівіне

пяшчотныя і выкшталцонныя
валасы — як халодныя макароніны
звіваюцца долу, падаюць у міску
ты некалі будзеш з залысінай
як мой дзед, ты й зараз да яго
падобны:

стары грыб — худыя ногі, цыгарэта ў
зубах

і выключны ўнутраны свет
толькі што не храпеш, але гэта
прыйдзе з часам

прасую твае майкі
гладжу тваю скуру
латаю кішэні, прышываю гузікі
я кожны дзень шчаслівая
бо ты штورانіцы просіш есці
а ноччу абдымаеш у сне
я думаю, нам не будзе сумна на пенсіі
пры ўмове, што я не памру
раней ад смеху
а ты кінеш паліць і пачнеш есці суп
бо шчасце — гэта ж як два пальцы

каб заплюшчыць вочы
не трэба нейкіх надзвычайных
высілкаў

толькі стома, вялізная стома
калі ляжу ў цёплым ложку
(лепш за ўсё дома, але неабавязкова)
і фіранка здаецца ветразем
вялікага карабля
калі цені перастаюць пужаць
і ператвараюцца ў таніраванае шкло
ў незамкнёныя дзверы
паміж сёння і заўтра
ты яшчэ нешта мне расказваеш
нейкую надзвычай цікавую гісторыю
а я ўжо сама бяру ўдзел у іншай
гісторыі

я ўжо гартаю вялізную кнігу сноў
у пошуках зместу
але па звычцы замаўляю два
з тваім удзелам
бо і ў сне хачу быць побач
ты крыўдуеш
ты надзімаеш вусны
бо не можаш са мной кантактаваць
вербальна

але выключаеш лямпу
і сцеражэш маё дыханне
шкарпэткі на падлозе
і зубы на шафцы
а я працягваю праз пакой
свае народжаныя сном шчупальцы
і бараню цябе ад сябе
ад ценяў на сцяне
ад пірацкіх караблёў
і сумненняў

мы з табой катаемся на санках
да самага-самага ранку

Віёла

спадар, зайграйце на віёле
дастаньце скрыпку з футарала
яна без вас засумавала
і вабіць вашых рук няволя

спадар, зайграйце на віёле
выправу, бранль у стылі рэгі
вы самі гэтага хацелі
струна і смык ўжо больш за ролі

спадар, зайграйце на віёле
і не заплюшчвайце вачэй
цалуе вас віяланчэль
каленьмі сціснуўшы да болю
спадар, зайграйце на віёле

спадар, зайграйце на віёле...

архітэктурна тваіх касцей
нашмат складанейшая
за шкілет тваёй чарапахі
але, напэўна, прасцейшая
за формулу паху
дажджлівай восеньскай ночы
дзіўныя нейкія сны
спрасоння працягваю руку
і спрабую намацаць
тваю рабрыну
але ты не побач
да цябе пяць прыпынкаў
на падземным каўчэгу
і пяць навучальных дзён
ва ўніверсітэце
да цябе не было людзей